falla niður að 5 árum liðnum frá uppsögn dóms þessa, ef ákærður fullnægir lögmæltum skilyrðum.

Í máli þessu hefir engin skaðabóta- eða endurgreiðslukrafa komið fram. Og þar sem aðiljar að slíkum kröfum munu allmargir, dreifðir og ókunnir, hefir ekki þótt rétt, að fresta lyktun málsins, þótt slíkar kröfur kynnu að koma fram.

Ákærður greiði allan af máli þessu löglega leiddan og leiðandi kostnað.

Á rekstri málsins hefir enginn ónauðsynlegur dráttur orðið.

Föstudaginn 10. okt. 1930.

Nr. 110/1929. **Valdstjórnin** (Pétur Magnússon)
gegn
Walter Harrison (Lárus Fjeldsted).

Botnvörpuveiðabrot.

Dómur lögregluréttar Þingeyjarsýslu 10. sept. 1929: Kærður, Walter Harrison, greiði 17000 króna sekt í Landhelgissjóð Íslands, og komi 9 mánaða og 8 daga einfalt fangelsi í stað sektarinnar, ef hún er ekki greidd innan þriggja sólarhringa frá birtingu dóms þessa. Afli og veiðarfæri öll — þar með taldir dragstrengir — sem eru í botnvörpungnum H. 427 »Castlethorp« frá Hull, sé upptækt og renni andvirði þess í sama sjóð. Svo greiði kærður allan af máli þessu löglega leiddan og leiðandi kostnað.

Dóminum að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur hæstaréttar.

Af ástæðum þeim, sem teknar eru fram í hinum áfrýjaða lögregluréttardómi, og ekkert þykir athugavert við, ber að staðfesta dóminn, þó með þeim breytingum, að sektin ákveðst 16000 kr., er afplánist með átta mánaða einföldu fangelsi, ef hún verður eigi greidd innan 30 daga frá birtingu dóms þessa, og að sýkna verður kærða af kröfu valdstjórnarinnar um

endurgreiðslu á kr. 273,25, fyrir missi akkeris og akkerisfestar frá ljósdufli varðskipsins, þar sem tjón þetta verður eigi talið til málskostnaðar og eigi verður séð af prófunum, að kærði hafi sérstaklega verið krafinn sagna um kröfu þessa.

Kærða ber að greiða allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin laun sækjanda og verjanda í hæstarétti, 100 kr. til hvors.

Það athugast, að eigi verður séð, að dómarinn hafi látið dómtúlkinn vinna drengskaparheit áður en hann tók til starfa. Ennfremur athugast, að mikill dráttur hefir orðið á rekstri málsins, eftir að því var áfrýjað, en sú greinargjörð, sem gjörð hefir verið fyrir drættinum, þykir eftir atvikum ekki óviðunandi.

Því dæmist rétt vera:

Lögregluréttardóminum skal óraskað, þó þannig, að sekt kærða ákveðst 16000 kr. og að skaðabótakrafan, kr. 273,25, fyrir akkeri og akkerisfesti falli niður. Sektin afplánist með átta mánaða einföldu fangelsi, ef hún verður eigi greidd innan 30 daga frá birtingu dóms þessa.

Kærði, Walter Harrison, greiði allan áfrýjunarkostnað sakarinnar, þar með talin málflutningslaun sækjanda og verjanda í hæstarétti, málflutningsmannanna Péturs Magnússonar og Lárusar Fjeldsted, 100 kr. til hvors.

Dóminum skal fullnægja með aðför að lögum.

Forsendur hins áfrýjaða dóms hljóða svo:

Mál það, sem hér liggur fyrir, er höfðað af valdstjórnarinn-

ar hálfu gegn kærðum, Walter Harrison, skipstjóra á enska botnvörpungnum »Castlethorp« H. 427 frá Hull, til heimilis 59 Belgrave Drive, Hull, fyrir brot á lögum nr. 5, 18. maí 1920, um bann gegn botnvörpuveiðum í landhelgi, og eru málavextir þessir:

Fimmtudaginn 5. þ. m. var varðskipið »Ægir« á leið út með Langanesi að sunnanverðu, og sá þá kl. 1,30 árd. togara koma að norðan upp undir Langanestá, snúa þar við og halda út frá nesinu NNA.-læga stefnu, að því er virtist. Kl. 2,12 árd. hafði togari þessi numið staðar og var útlit fyrir, að hann væri í undirbúningi til veiða.

Kl. 2,31 árd. miðaðist Langanesviti í m/v VNV., og var þaðan haldið á togarann í NA.-lægar stefnur, sem breyttust alltaf meira til austurs, og var það séð frá varðskipinu, að togarinn stýrði SA. og ASA.-lægar stefnur. Kl. 2,41 árd. var stöðvunarmerki gefið, og síðan skotið 3 lausum stöðvunarskotum með 3ja mínútna millibili, kl. 2,42, 2,45 og 2,48 árd. Kl. 2,49 var aftur gefið stöðvunarmerki með eimpípu varðskipsins og kallað til togarans að nema staðar, og gjörði hann það. Kl. 2,50 árd. var böja látin út á hlið við togarann og samstundis mælt dýpi. Reyndist þetta að vera togarinn »Castlethorp« H. 427 frá Hull, sem kærður er skipstjóri á, og hafði bakborðsvörpu úti. Kl. 7,30 árd. var gjörð þessi staðarákvörðun hjá togaranum, þar sem hann lá hjá böju varðskipsins, sem látin var út, þegar komið var að honum:

∧ Ak. Viðvíkurheiði 28° 30′
∧ Langanestá
Svínalækjartangi 41° 50′

Dýpi mælt 59 metrar, og gefur sá staður togarann 0,25 sm. utan landhelgislínunnar, en miðanir samtímis gerðar þar, sem Langanestáin er miðuð í m/v SV. t. V½V. og Svínalækjartangi í m/v V. t. N½N., gefa stað togarans 0,1 utan landhelgislínunnar.

Hvort kærði hefir gjörzt sekur í broti á l. nr. 5/1920 veltur á því, hvort hann var að toga á landhelgissvæðinu eitthvað af tímanum kl. 2,12 til kl. 2,49 árd. þ. 5. þ. m.

Kærði neitar þessu eindregið og byggir neitun sína aðallega á því, að hann hafi siglt út frá stað, sem var ca. ¾ mílu frá Langanesi, með Langanesvita m/v VSV., hafi þar og þá sett logg sitt á 0 og siglt út stefnuna NNA. og sett niður böju, þegar loggið sýndi tæplega 5 mílur (4 og ¾), siglt »slow«

norðaustlæga stefnu í ca. 7 mínútur, meðan verið var að setja út bakborðsvörpu, siglt ANA. meðan verið var að slaka á og síðan stefnt í A. t. S½S.

Þessa neitun kærða, sem aðallega er byggð á því, hvað logg togarans hafi sýnt, að kærður hafi siglt langt út frá landi, en sem ekki styðst við neinar staðarmælingar, verður rétturinn að telja of óábyggilega og veigalitla til þess, að hún geti komið til greina gegn staðarmælingum, athugunum og samhljóða eiðfestum framburði skipherrans og stýrimannanna á varðskipinu »Ægir«, en samkvæmt þeim verður að telja sannað, — bæði eftir tíma þeim og stefnu þeirri, sem varðskipið sá skip kærða sigla á tímabilinu kl. 2,12—2,49 árd. 5. þ. m., og eftir þeim hraða, ca. 3 mílur á klukkustund, sem telja má upplýst, að það hafi farið, þar sem það hafði bakborðsvörpu úti, miðað við staðinn, þar sem það var stöðvað —, að skip kærða hafi á umræddu tímabili verið inni á landhelgissvæðinu, með bakborðsvörpu úti, eins og segir í skýrslu skipherrans á »Ægir« og framburði hans og stýrimanna varðskipsins í lögregluréttí Þingeyjarsýslu 6.—10. þ. m.

Hinn kærði skipstjóri hefir játað, að eftir að hann var búinn að sigla út bakborðsvörpuna, hafi hann togað í áttina A. til S½S. í 20—30 mínútur, unz varðskipið setti leitarljós á skip hans og sendi viðvörunarskot, en samkvæmt því hefði hann átt að vera a. m. k. eins langt inni á landhelgissvæðinu með vörpuna úti eins og segir í skýrslu varðskipsins, með tilliti til staðarins, þar sem hann var stöðvaður. Kærður hefir sjálfur bent varðskipinu á, hvar böjа togarans væri, og með nákvæmum staðarmælingum varðskipsins, sem bæði eru gerðar kl. 5,48 árd. og kl. 10,00 árd. 5. þ. m., er það sannað, að böjan var á landhelgislínunni, og virðist þessi staðreynd ekki geta samrýmzt skýrslu kærða um siglingu hans eftir logginu út frá Langanesi, þar til böjan var sett í sjóinn, og benda til þess, að loggmæling sé hvorki ábyggileg né fullnægjandi.

Samkvæmt framanskráðu verður að teljast nægilega sannað í máli þessu, að kærði hafi gjörzt brotlegur gegn 1. gr. laga nr. 5, 18. maí 1920, og þar sem kærði hefir í október 1926 verið dæmdur fyrir samskonar brot og hér, er um ítrekun að ræða, er samkvæmt 5. gr. nefndra laga varðar fangelsi auk sekta. En þar sem telja má nægilega upplýst í málinu, að kærði hefir talið sig vera utan landhelgislínunnar, þar sem hann togaði með öllum ljósum skipsins uppi 5. þ. m. og sagði

sjálfur strax til bóju sinnar, þá þykir mega sleppa fangelsisrefsingunni, en dæma kærða til sektar, sem með hliðsjón af því, að hér er um ítrekað brot að ræða, og að dagsgengi krónunnar er 81/60 úr gullkrónu, telst hæfilega metin 17000 krónur, sem rennur í Landhelgissjóð Íslands, og komi 9 mánaða og 8 daga einfalt fangelsi í stað sektarinnar, ef hún er ekki greidd innan þriggja sólarhringa frá löglegri birtingu dóms þessa. Afli sá, sem í áðurnefndu skipi er, og veiðarfæri öll — þar með taldir dragstrengir — sé upptækt og renni andvirði þess í sama sjóð. Svo greiði kærði allan af máli þessu löglega leiddan og leiðandi kostnað, þar með kr. 273,25 til varðskipsins »Ægir« fyrir akkeri og vír, sem varðskipið missti sökum þess, að kærður hlýddi ekki fyrirmælum skipherra varðskipsins, að taka upp vörpu sína, er komið var að honum við ólöglegar veiðar 5. þ. m.

Á máli þessu hefir enginn óþarfa dráttur orðið.

Föstudaginn 17. okt. 1930.

Nr. 72/1930. **Valdstjórnin** (Sveinbjörn Jónsson)
gegn
Haraldi Sigurðssyni (Lárus Jóhannesson).

Áfengislagabrot.

Dómur lögregluréttar Vestmannaeyja 1. júlí 1930: Kærði, Haraldur Sigurðsson, á að greiða innan fjögra vikna 5000 króna sekt í ríkissjóð, en afplána hana með 118 daga einföldu fangelsi, fáist hún ekki greidd. Auk þess dæmist kærði í tveggja mánaða einfalt fangelsi og til þess að greiða allan kostnað málsins, sem orðinn er og verður.

Dóminum að fullnægja með aðför að lögum.

Dómur hæstaréttar.

Afbrot kærða eru í lögregluréttardóminum réttilega heimfærð undir 6. og 11. gr. laga nr. 64, frá 7. maí 1928, sbr. nú lög 64/1930, og með tilliti til þess, að